

Arrest

nr. 104 509 van 6 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 27 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. J.P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Georgisch staatsburger te zijn van Georgische origine wonende te Terdjola. In november 2009 investeerde u 12.000 dollar in één van de filialen van de onderneming Sakartvelo. Deze onderneming is actief in de bouwsector. U verkreeg een percentage ofwel ongeveer 600 lari als opbrengst uit uw investering. Om te kunnen investeren in dit filiaal verkocht u uw huis en sindsdien woonde u in bij een familielid in Terdjola. In februari 2010 kwam de politie van Terdjola langs in de onderneming en keek allerlei zaken na. Ze vroegen u ook naar documenten. U opende de kluis en gaf hen documenten. Deze documenten werden door de politie meegenomen. Ook uw arbeidsboekje werd meegenomen door de autoriteiten. Op 15 maart 2010 werd u gearresteerd door de politie van Terdjola. U en A. K., de directeur van Sakartvelo, werden meegenomen naar het lokale politiekantoor voor ondervraging. Men vroeg u op wie u had gestemd en of u lid was van een politieke partij. De politie

ondervroeg u echter vooral over zaken in verband met de onderneming en de productie. U werd ondervraagd door V. K. (afgevaardigde van de politie van Terdjola) en door G. P. (rechercheur bij de politie van Terdjola). Bij het verhoor waren er ook twee andere personen aanwezig in burgerkledij. Door het accent van deze twee personen kon u afleiden dat ze afkomstig waren uit Tbilisi. U vermoedt dan ook dat ze werden gestuurd door het Ministerie van Binnenlandse Zaken in Tbilisi. De onderneming werd overgenomen door de autoriteiten en de directeur vluchtte naar Turkije. Men maande u aan om de onderneming te verlaten en u werd bedreigd als zou u ook uw enig overblijvende nier kwijtraken indien u hun eisen niet opvolgde. U ging akkoord indien men u het geld dat u had geïnvesteerd zou teruggeven. De politie weigerde dit te doen. U kon niet bewijzen dat u had geïnvesteerd in de onderneming aangezien de documenten die dit bevestigen voordien door de politie werden meegenomen. U ging naar de notaris om een exemplaar te verkrijgen van deze documenten, maar de notaris weigerde aangezien zij zelf in de problemen zou geraken. U vermoedt dat de notaris te weten was gekomen dat u problemen had met de politie omdat haar kantoor zich bevindt tegenover het politiekantoor van Terdjola. Bovendien is Terdjola een kleine stad waar de nieuwtjes snel de ronde doen. U verliet het kantoor van de notaris en ongeveer één uur later kreeg u een dreigtelefoontje op uw gsm; de politie vertelde u dat u blijkbaar niet had begrepen wat er was afgesproken en dat u hiervoor zou boeten. U keerde niet meer naar het huis van het familielid in Terdjola waar u al sinds enkele maanden verbleef maar dook onder bij familie in Tbilisi en bij familie in de bergstreek en in Sairme. Toen u zich elders verborgen hield werd het huis van uw familielid in Terdjola in het oog gehouden door de autoriteiten. Ten tijde van uw vertrek uit Georgië werden uw familieleden drie à vier keer gevraagd naar uw verblijfplaats. De personen die naar u vroegen deden zich voor als uw vrienden maar in werkelijkheid waren het medewerkers van de autoriteiten. Er werd nooit fysiek geweld gebruikt tegen u noch tegen uw familieleden. U werd wel verbaal beledigd op het politiekantoor en bedreigd per telefoon.

U nam het vliegtuig te Batumi op 27 mei 2010 en vloog naar Kiev. Bij het verlaten van Batumi kon uw smokkelaar/begeleider regelen dat pas 3 uur na vertrek zou worden verklaard dat u het land had verlaten. Na Kiev ging u naar Uzhgorod en vervolgens naar Lvov. U verbleef 5 maanden in Lvov; u kwam aan in Lvov op 28 mei 2010 en verbleef er tot 28 oktober 2010. In Lvov zocht u naar een mogelijkheid om naar België te komen. U vertrok vanuit Lvov op 28 oktober 2010 en reisde richting België verborgen in een vrachtwagen. U weet niet via welk land u de Europese Unie binnenkwam. U kwam aan in België op 28 oktober 2010 en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer aan de Belgische asielinstanties: uw internationaal paspoort, een fax van uw Georgische identiteitskaart en een fax van een uittreksel uit het Georgische nationale burgerlijke register.

B. Motivering

Na nader onderzoek van de door u aangehaalde elementen stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling noch de subsidiaire beschermingsstatus kan toekennen, aangezien er dient geoordeeld te worden dat onderstaande elementen uw geloofwaardigheid ernstig ondermijnen.

Vooreerst legde u tegenstrijdige verklaringen af wat betreft de naam van de moederonderneming waarvan het filiaal waarvoor u werkte deel zou uitmaken. Tijdens het gehoor van 17 juli 2012 voor het Commissariaat-generaal stelde u dat deze onderneming "Sakartvelo" ofwel "Georgië" heette (CGVS I, p. 7). Tijdens het gehoor van 17 augustus 2012 stelde u dat deze onderneming geen naam had, althans u kon zich de naam niet herinneren (CGVS II, p. 12, 15). Toen u werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelde u dat noch uw atelier noch de fabriek een naam had (CGVS II, p. 12). Toen u even later de naam van de moederonderneming, zoals u die tijdens uw vorig gehoor had opgegeven, werd genoemd, zei u merkwaardig genoeg, dat u zich de naam van de onderneming nog steeds niet kon herinneren (CGVS II, p. 15), waardoor deze tegenstrijdigheid overeind blijft staan. Gezien het feit dat u investeerde in één van de filialen van deze grote onderneming mag er van u verwacht worden dat u op zijn minst de naam van deze moederonderneming kent en dat u hierover eenduidige verklaringen aflegt.

Ook over andere aspecten van uw werk legde u vage en inconsistente verklaringen af. U schatte de totale waarde van de onderneming op 3.000.000 dollar (CGVS II, p. 4, 5), maar u kon merkwaardig genoeg niet vertellen of er -buiten de directeur en uzelf- nog andere investeerders waren. U stelde op het gehoor van 17 augustus 2012 aanvankelijk weliswaar dat er geen andere investeerders waren waarna u even later stelde dat u het eigenlijk niet weet (CGVS II, p. 3).

Noch had u kennis van de juridische vorm van de onderneming. U stelde dat de onderneming eigendom was van A. K. en dat u niet weet onder welke vorm hij deze had geregistreerd. U stelde hem merkwaardig genoeg geen vragen hierover, aldus uw verklaringen (CGVS II, p. 12).

U stelde voorts meermaals dat het atelier waarin u werkte deel uitmaakte van een grotere structuur met andere filialen/ateliers (CGVS I, p. 6-7; CGVS II, p. 3). Merkwaardig genoeg wist u niet te vertellen waar deze andere filialen/ateliers zich precies bevonden. U stelde dat ze zich bevonden in de buurt van uw atelier of anderhalve kilometer verder, maar een preciezere plaatsnaam/adres kon u niet geven (CGVS II, p. 13).

Gezien het feit dat u in contact was (bent) met A. K. die momenteel in Turkije verblijft (CGVS II, p. 3), gezien de ondervraging op het politiekantoor (CGVS I, p. 3, 6-7; CGVS II, p. 4, 9, 10, 11, 13-14), gezien het feit dat u toegang had tot de kluis waar documenten werden bewaard (CGVS I, p. 6; CGVS II, p. 4), gezien het feit dat u (een document tekende waarin stond dat u) geld had geïnvesteerd in de onderneming (CGVS I, p. 4, 6, 7; CGVS II, p. 3, 4-5, 6, 13) en ook door het feit dat u besloot uw vorige baan als fruithandelaar te verlaten om beter te verdienen in de bouwsector (CGVS II, p. 8), kan redelijkerwijze worden verwacht dat u deze informatie waarvan hoger sprake te weten kon komen. Het is dan ook niet aannemelijk dat u zo weinig op de hoogte bent van de onderneming waarvan het atelier dat u leidde deel uitmaakte.

In dit verband zij nog opgemerkt dat u geen enkel tastbaar bewijs aanbracht over uw professionele activiteiten. U verklaarde nochtans een document te bezitten waarin staat dat u geld had geïnvesteerd in uw atelier (CGVS II, p. 12). U stelde weliswaar dat de notaris u dit document niet wou bezorgen omdat zij anders zelf problemen zou kennen (CGVS I, p. 4, 10; CGVS II, p. 3). Aangezien u stelde nog steeds in contact te zijn met familieleden in Georgië (CGVS I, p. 2) en u inmiddels meer dan twee jaar in België bent, kan er van u verwacht worden dat u dit document alsnog zou voorleggen aan het Commissariaat-generaal.

Aangezien u uw ondernemingsactiviteiten niet aannemelijk weet te maken kan er ook geen geloof worden gehecht aan de problemen die u als gevolg hiervan zou hebben gekend. Dit wordt nog versterkt door de tegenstrijdige verklaringen die u aflegde voor het Commissariaat-generaal in verband met het politieverhoor van 15 maart 2010. Namelijk, tijdens het gehoor van 17 juli 2012, verklaarde u dat de politie u in eerste instantie vroeg op wie u had gestemd en of u lid was van een politieke partij. Hierna ondervroeg de politie u over het werk zelf (CGVS I, p. 7). Op het gehoor van 17 augustus 2012 verklaarde u dat buiten de vragen aangaande de onderneming, u niet over andere zaken werd ondervraagd. Na enig doorvragen verklaarde u opnieuw dat de politie u enkel verhoorde over zaken die te maken hadden met het werk. Geconfronteerd met wat u hierover verklaarde op het gehoor van 17 juli 2012, zei u dat de politie sowieso wist op wie u had gestemd en geen reden had om hiernaar te vragen, waarop u even later zei dat de politie toch vroeg naar uw politieke voorkeur maar eerder in het algemeen (CGVS II, p. 10-11). Zulke tegenstrijdige verklaringen ondermijnen dan ook verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen alsook uw algehele geloofwaardigheid.

Daarnaast stelde u ook dat zolang de regering van president Saakashvili aan de macht is u niet naar Georgië kan terugkeren omdat u zou vermoord worden (CGVS I, p. 4, 10). Welnu, volgens objectieve gegevens waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie bij uw administratieve dossier is gevoegd), heeft de oppositiecoalitie van Bidzina Ivanishvili de parlementsverkiezingen van 1 oktober 2012 gewonnen, waarmee een einde werd gemaakt aan de hegemonie van de almachtige National Movement, de partij van het staatshoofd Mikheil Saakashvili. Buiten de National Movement en de coalitie Georgian Dream heeft geen enkele andere partij de minimumdrempel van 5% van de stemmen gehaald om vertegenwoordigd te worden in het Georgische parlement. Sinds 2 oktober 2012, de datum waarop Saakashvili zijn nederlaag heeft erkend, werd er een bladzijde omgedraaid in Georgië, en tekent er zich een nieuw politiek landschap af. De oppositie van gisteren is de meerderheid van vandaag geworden. Bidzina Ivanishvili werd officieel tot eerste minister benoemd door president Saakashvili. Enkel kopstukken die deel uitmaken van de coalitie of dicht bij de coalitie van Bidzina Ivanishvili staan, maken deel uit van zijn regering. Tea Tsulukiani, benoemd tot minister van Justitie, heeft gedurende tien jaar op het EHRM gewerkt in Straatsburg. Sozar Subari, de voormalige ombudsman voor de mensenrechten in Georgië, die gedurende verschillende jaren de mishandelingen in het gevangenis milieu aan de kaak heeft gesteld, heeft de ministerportefeuille van het gevangeniswezen gekregen. Beiden hebben aangekondigd dat ze radicale hervormingen willen doorvoeren. Men kondigt bovendien een grondige reorganisatie aan van de parketten, evenals een vervanging van de leidinggevenden binnen de politie- en veiligheidsdiensten. In dit opzicht is het

ook bijzonder onwaarschijnlijk dat u op dit moment nog enige vervolging te vrezen zou hebben vanwege de autoriteiten van uw land omwille van het feit dat u geen voorstander bent van president Saakashvili (CGVS II, p. 11).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan eveneens een kopie aan uw administratieve dossier is gevoegd blijkt dat u eind juli 2010 een toeristenvisum aanvraag op de Belgische ambassade te Moskou. U verklaarde nochtans voor de Belgische asielinstanties dat u van begin juni 2010 tot 25 oktober 2010 in Lvov (Oekraïne) verbleef (CGVS I, p. 6; CGVS II, p. 14; Verklaring DVZ, punt 34). Noch op het Commissariaat-generaal noch op de DVZ maakte u enige melding van deze visumaanvraag, die u werd geweigerd. Door informatie achter te houden over de aanvraag van dit visum ontstaat het vermoeden dat u de Belgische asielinstanties op dit vlak opzettelijk trachtte te misleiden.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat u er niet in slaagt uw vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aan te tonen ten opzichte van uw land van herkomst Georgië.

De documenten die u neerlegde ter staving van uw asielaanvraag veranderen niets aan bovenstaande appreciatie, daar uw internationaal paspoort en de fax van uw Georgische identiteitskaart louter persoonsgegevens bevatten die hier niet betwist worden. Het uittreksel uit het burgerlijke nationale register vermeldt enkel dat u geen onroerend goed bezit in Terdjola. Uit dit document kan niet worden afgeleid dat u uw huis zou verkocht hebben of geld zou geïnvesteerd hebben in een atelier. Dit document kan dan ook geen ander licht werpen op het ongeloofwaardig karakter van uw relaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3 en 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsverplichting.

De verzoekende partij klaagt de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren

is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De verzoekende partij vat haar middel aan met de stelling dat zij een aannemelijke verklaring gaf waarom zij andere documenten niet in haar bezit had: *“Gezien de context is het zeer aannemelijk dat de notaris die bewijsstukken onder zich houdt en als dusdanig onmiddellijk geïnviseerd zal worden wanneer zij stukken publiekelijk of aan verzoekende partij meedeelt, er voor kiest om zelf niet in de problemen te komen.”*

De Raad is van oordeel dat gezien verzoeker verklaarde dat hij steeds tijdens zijn verblijf in België (reeds twee jaar) contact had met zijn familie (gehoorverslag 17 juli 2012, p. 2) en hij verklaarde via het burgerlijk register te proberen aan het document dat de investering bewijst te raken, dat de verzoekende partij niet overtuigt in haar argumentatie.

Het ter zitting neergelegde document dat de verkoop van verzoekers huis bevestigt is geen bewijs dat hij het geld van deze verkoop geïnvesteerd zou hebben in een bedrijf.

Voorts stelt de verzoekende partij dat: *“Verwerende partij meent in essentie dat verzoekende partij niet geloofwaardig is terwijl de motieven die zij weerhoudt om deze conclusie te ondersteunen alle in dezelfde richting wijzen namelijk dat verzoekende partij progressief zijn geheugen verliest.*

Er is daarom geen tegenstrijdigheid tussen een eerste en een latere verklaring waarbij verzoekende partij in het eerste interview de naam van het bedrijf noemde en zich in het later interview niet meer kon herinneren.

Er is om dezelfde reden evenmin sprake van inconsistentie tussen de verklaring dat verzoekende partij niet weet of er naast de directeur en hemzelf nog andere investeerders waren en haar latere verklaring dat zij het zich niet meer herinnerd of er nog andere investeerders waren.

Steeds in dezelfde context van amnesie is het feit dat verzoekende partij naarmate de tijd verliep bepaalde informatie niet meer kon herinneren niet strijdig met het feit dat hij op een politiekantoor werd ondervraagd of toegang had tot de kluis van de onderneming of haar besluit in de bouwsector te werken om meer te verdienen. Uit het ene kan het andere niet afgeleid worden.

Doordat verwerende partij anders beslist maakt zij een logisch gesproken valse redenering. De uitgangspunten kunnen niet uitsluitend tot haar conclusie leiden."

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen medisch attest neerlegde waaruit zou blijken dat zijn geheugen progressief achteruit gaat. Ze toont niet aan dat het niet mogelijk was op effectieve wijze deel te nemen aan haar interview. Dit blijkt ook helemaal niet uit het gehoorverslag. Het administratief dossier bevat een medisch verslag en uit dit verslag blijkt dat hij diverse medische klachten heeft. Het is een model van een geneeskundig getuigschrift dat gebruikt wordt voor een aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Dit getuigschrift somt op beknopte wijze de medische aandoeningen op van de verzoekende partij maar maakt geen gewag van het feit dat verzoekers cognitief geheugen zou zijn aangetast waardoor hij niet in staat zouden zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. De vooropgestelde geheugenproblemen kunnen niet als vergoelijking worden aangenomen.

De Raad benadrukt de pertinente vaststellingen gedaan door de commissaris-generaal waar deze stelt dat verzoeker niet weet of er buiten de directeur en hijzelf enige andere investeerders waren - hoewel hij de waarde van de onderneming op 3 miljoen dollar schat - noch had hij enige kennis van de juridische vorm van de onderneming; dat verzoeker verklaarde dat het atelier waarin hij investeerde en werkte deel uitmaakte van een grotere structuur, maar dat hij niet kon zeggen waar de andere filialen of ateliers zich bevonden; nochtans zou verzoeker toegang gehad hebben tot de kluis die alle documenten bevatte en zou hij geld geïnvesteerd hebben. Het is dan ook niet aannemelijk dat ondanks deze bevoegdheid en verantwoordelijkheid dat verzoeker geen kennis zou hebben van de hierboven geschetste relevante elementen.

Tot slot werpt de verzoekende partij op dat : *"De corruptie waarnaar verzoekende partij in haar verklaringen verwijst is bovendien werkelijk wijdverspreid in Georgië wat bevestigd wordt door het Refugee Documentation Centre Ireland - Legal Aid Board.*

In afwezigheid van externe controles blijven de institutionele structuren in Soviet-stijl voortbestaan waarbij politiediensten in Georgië eerder het overheidsgezag garanderen dan burger in nood te beschermen (vrije vertaling van: "In absence of external controls, a real break for with Soviet-style institutional structures has yet to take place. Law enforcement in Georgia is still perceived to safeguard government authority before civilians in need of protection."; U4 Anti-Corruption Resource Centre, "Police reform in Georgia Cracks in an anti-corruption success story", februari 2010, geciteerd in Ireland: Refugee Documentation Centre, Georgia: Any information on corruption within Special Forces of Ministry of Internal Affairs in Georgia, 31 January 2011, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4d54e45c2.html>; zie stuk nr. 5).

De verklaringen van verzoekende partij zijn hierdoor consistent met de algemeen bekende feiten.

Het feit dat oppositielid Bidzina Ivanishvili en de ex-medewerker van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens Tea Tsulukiani en de oud- ombudsman voor de mensenrechten in Georgië Sozar Subari sedert de verkiezingen van oktober 2012 als regeringsleden werden benoemd kan geen tij doen keren in deze wijdverbreide corruptie en afscherming van de overheden ten kosten van de rechten van de burgers zoals van verzoekende partij op bescherming.

Uit de documentatie die verwerende partij aan het administratieve dossier toevoegt blijkt dat de figuur Bidzina Ivanishvili surft op een populariteitsgolf onder de burgers maar tegengewerkt wordt door het establishment waarvan hij geen deel uitmaakt: zo werd hij zijn Georgische nationaliteit tijdelijk afgenomen in een poging hem te kelderen en is hij na de val van de Soviet naar de Russische Federatie uitgeweken waar hij Russisch Staatsburger werd. Hij wordt evenmin gesteund door de oppositie van de Rozenrevolutie met wie hij niet op straat wil samen marcheren (zie p. 7 van de "Subject Related Briefing, Georgië. Situatie van de politieke oppositie: de periode van november 2007 tot en met de verkiezingen van 1 oktober 2012").

Het is kennelijk duidelijk dat vanuit die geïsoleerde positie binnen de machtskenakels van Georgië de veronderstelling van verwerende partij dat zijn aanwezigheid in de regering samen met twee andere bekende namen schromelijk overdreven is alsof verzoekende partij plotseling wel alle bescherming zou kunnen krijgen.

Zoals hoger aangetoond valt er niets te relativeren aan het belang van de bestaande corruptie en gebrek aan bescherming door de nationale overheden die in casu zelf de agenten van vervolging zijn.

De informatie waarop verwerende partij steunt gaat niet verder dan de datum van de verkiezingen en bevat geen informatie waaruit zij kan besluiten dat corruptie en gebrek aan bescherming waarop verzoekende partij zich beroept "door de actuele politieke ontwikkelingen in belangrijke mate moet worden gerelativeerd".

De landeninformatie die in het administratief dossier zit, is gebaseerd op Cedoca-onderzoek, is verricht door een gespecialiseerd ambtenaar, en is gebaseerd op diverse bronnen.

Hoewel de informatiebundel (SRB: *“Georgië, nouveau paysage politique et changements nés des élections législatives”*, 1 oktober 2012) waarop de commissaris-generaal zich baseert de lezer inderdaad voorafgaandelijk waarschuwt dat de daarin gemaakte analyses niet beweren exhaustief te zijn wat de situatie van de onderzochte gebieden betreft, wordt er eveneens gesteld dat deze gegevens specifiek werden vergaard teneinde feitelijke en contextuele informatie te bieden voor de behandeling van de individuele asielaanvragen. Deze SRB werd, vanuit een onafhankelijk perspectief, geredigeerd met behulp van zorgvuldig geselecteerde publieke informatie, waarbij de gebruikte bronnen aan een onderlinge toetsing werden onderworpen.

Het artikel inzake corruptie in Georgië dat de verzoekende partij heeft neergelegd is weliswaar afkomstig van een Georgische ngo, maar dateert van 2010 en derhalve van twee jaar voor de parlementsverkiezingen van 2012.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de informatie uit voornoemde SRB ontkent en stelt dat de conclusies achterhaald zijn, maar weerlegt niet op concrete en objectieve wijze de door verzoeker betwiste elementen uit deze SRB: door te stellen dat Bidzina Ivanishvili tegengewerkt wordt door het establishment voor de verkiezingen en dat hij voor de verkiezingen van 2012 niet gesteund werd door de oppositie van de Rozenrevolutie weerlegt de verzoekende partij niet dat er grondige structurele veranderingen hebben plaatsgevonden binnen de Georgische staatsstructuur (zie voornoemde SRB, p. 7 e.v.). Binnen die genomen maatregelen valt ook de strijd tegen de corruptie (SRB, ibidem): de nieuwe procureur-generaal heeft onder andere de slachtoffers van corruptie door ambtenaren, politie, etc. opgeroepen om klacht in te dienen.

De Raad wijst erop dat verzoeker hoe dan ook de door hem aangehaalde investering in een bedrijf waar zijn problemen verder uit voortgekomen zouden zijn niet aannemelijk gemaakt heeft. De vaststelling dat er corruptie heerst in Georgië is geen bewijs van de door verzoeker aangehaalde feiten.

Waar de verzoekende partij stelt dat de SRB niet verder gaat dan de datum van de verkiezingen en geen informatie bevat waaruit blijkt dat de corruptie en het gebrek aan bescherming sterk gerelativeerd kan worden, verwijst de Raad naar hetgeen hierboven daarover reeds werd uiteengezet (zie ook SRB, p. 7-12).

Verder is de Raad van oordeel dat waar de verzoekende partij de onzorgvuldigheid opwerpt omdat de commissaris-generaal zich eenzijdig zou hebben geïnformeerd en een overvloed aan bronnen het standpunt van de verzoekende partij ondersteunt, dat de veelzijdigheid en diversiteit van de gehanteerde bronnen uit deze SRB reeds hierboven benadrukt werden en dat de verzoekende partij door louter te verwijzen naar ‘gezaghebbende internationale bronnen’ geen concreet verband aantoonde met haar individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854). Ze bewijst persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat in hare hoofde een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat niet. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hier in gebreke.

De verzoekende partij klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 17 juli en 17 augustus 2012 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was zij in het gezelschap van een tolk die het Georgisch machtig. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op de verslagen van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld. Hierboven werd er ook al op gewezen dat dit beginsel niet werd geschonden.

De Raad stelt ook vast en dat er geen essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS